

גם סבא שלי בבית אבות. הכתבות האחרונות על בתי אבות מסוימים בארץ עוררו מחשבות אצל רבים מאיתנו. כי הם האהובים עלינו, שגידלו אותנו. כי זה חלק גדול בתרבות שלנו- כבוד את אביך ואת אמך, והדרת פני זקן. כי מפחיד לחשוב שגם אנחנו נגיע לשם יום אחד. אז אני רוצה לתת לכם גם מחשבה של תקווה. לפני 10 שנים התנדבתי ב"בית השמש" שבהוד השרון, בית אבות לחולי אלצהיימר ותשושי נפש. הייתי בת 15 וזיקנה הייתה חלק מעולם מקביל, לא שייך אלי. ראיתי דיירים שלא מבקרים אותם, ששכחו מהם, ואף פעם לא הבנתי איך אפשר לנטוש ככה את היקרים לנו מכל. היום אני קצת יותר מבינה את מרתון החיים, את הקושי לראות את האנשים הכי חזקים מאבדים כל זכר לאיך שנוח לנו לזכור אותם, מבינה איך לאט לאט באים פחות ופחות לבקר. אבל המינימום הוא לדעת שהשארנו אותם בידיים טובות. וזה חלק שאבד לאחרונה לרבים מאיתנו. אז "בית השמש" הוא לא בית אבות כמו שראיתם בחדשות. הוא מקום מלא אהבה וקסם שאפשר לראות רק כשמסתכלים מקרוב. הוא מלא במחשבה מעמיקה על הדיירים ועל טובתם, הוא מלא באנשים טובים שרוצים לתת מעצמם ומכבדים את המקצוע שלהם עד כלות הנשימה. כשהתנדבתי שם אולי קצת לקחתי את זה כמובן מאליו, היה לי ברור שככה צריך להתייחס למבוגרים. עברו כמה שנים, התגייסתי, והרופאים קבעו שגם לסבא שלי יש אלצהיימר. זה היה ביום שבת, מאוחר בערב, שמצאו אותו ברחוב. מבולבל, תוקפני, לא יודע מימינו ומשמאלו. חשבו שהוא בכלל משוגע. התקשרתי לדפנה, אחת ממנהלות "בית השמש", שליוותה אותי לאורך התנדבותי שם. התנצלתי על היום ועל השעה, ובכלל לא היה נשמע שזה הפריע לה. כי היא שם בשביל לעזור, זה האופי שלה, ולאופי שכזה אין שעות עבודה מוגדרות. בשבת בלילה היא הכניסה אותנו ל"בית השמש", הרגיעה את המשפחה ונתנה את כל המידע שיכלה לתת באותו רגע. ידעתי שסבא שלי בידיים בטוחות. יש משהו מרגיע בזה שהתנדבתי 3 שנים שם, שהכרתי את המקום מבפנים, שאני יכולה להיות בטוחה שמתייחסים אליו יפה. אבל גם בלי להתנדב שם אפשר לראות את היחס החם לדיירים. לראות שהמטפלים יודעים כל כך טוב מה סבא שלי אוהב ומה לא, מה גורם לו למצב רוח טוב ומה פחות. הוא כבר בקושי יודע את הדברים האלו, אבל הצוות זוכר את הכל בשבילו. והצוות החם הזה, שתמיד מחייך, שתמיד רגוע, שתמיד מעדכן אותנו בנעשה, שעובד ימים, לילות, שבתות וחגים. הצוות הזה שהוא כמו משפחה, וחוגג עם כל הדיירים את כל החגים של כל העדות שנמצאות שם, שמכבד את יקירנו הכי שרק אפשר, ומכבד את המשפחות לא פחות. אף פעם לא תשמעו על ה"חולים" שנמצאים שם, אלא על הדיירים. תמיד מכבדים את הפרטיות שלהם, את העבר שלהם, את מי שהם. כשמציגים בפני את אחד הדיירים, תמיד יספרו מי הוא ומה עשה בחייו. קודם כל האנושיות! אותו צוות גם מארגן לדיירים ימי הולדת, ולמשפחות ימי עיון והרצאות על ההתמודדות עם הזקנה והדמנציה. הליווי לא נגמר! ב"בית השמש" יש כמה בתיים. כל בית הוא מחלקה שמדורגת לפי יכולות הדיירים. כל אחד במקום שהכי מתאים לו ושבנו יוכלו לעזור לו כמה שאפשר. ולרגע אל תחשבו שהעבודה שלהם פשוטה או מובנת מאליה.

הכתבות השליליות צריכות להישמע, זה ברור. אבל בואו נשמיע קול אחר. קול ממליץ על המקומות שייתנו לנו לישון טוב בלילה. אם קראתם עד כאן, תשתפו בבקשה. שכולם ידעו שיש עוד טוב. ולא מעט ממנו. ותודה ענקית לדפנה ואייל, שמנהלים ביד רמה ובאהבה גדולה את הבית של סבא שלי ואת הבית של הרבה סבים וסבתות.